

заобиколилъ Великана и малкитѣ хорица изъ единъ гласъ му казали: „Ти си нашъ робъ и трѣбва да ни се покорявашъ“!

Това било доста забавно. Великанътъ се съгласилъ. Тогава *царьтъ* на дребния народецъ се обърналъ къмъ него и му казалъ:

— Слушай, чудовище! Ти си голѣмъ, а ние — мѣнички. Тебъ нищо не ти пречи всѣки день да ни намирашъ храна:

три ябълки, кжсче хлѣбъ, една круша, двѣ гжби, петъ ягоди тази храна ще стигне за цѣлия ми многохиланденъ народъ, даже за нѣколко дена . . .

— Добрѣ, Ваше Величество! съгласилъ се Великанътъ. И той много лесно всѣкой день хранѣлъ изгледнитѣ човѣчета на дребния народецъ.

Други лжтъ царьтъ пакъ се доближилъ до Великана и отново още по-строго му заповѣдалъ:

— Народътъ желае да има градове и села. Заповѣдвамъ ти да ги построишъ още сега!

Великанътъ се засмѣлъ. Намѣрилъ единъ кухъ джбъ. Издѣлбалъ мѣсто въ изгнилото стебло близо до коренитѣ; направилъ трапчинки за кжщици; съградилъ отъ клечки и шумки дворове и градини; изкопалъ изворче, протекла рѣчица; направилъ параходчета и ладиики, кръстосалъ рѣчицата съ мостове . . . и новото царство било го-